

Sólrún H. Njálsdóttir

Clarissa og Birgir

1. partur

Uttanfyri var myrkt og kalt. Hetta var nýggjárskvöld. Fólk sótu inni í heitu húsum sínum og ótu tann góða matin, og næstan øll vóru glað, uttan eitt húski. Hr. Palmer og kona hansara, frú Rebekka, og sonur teirra Birgir, vóru ikki glað.

Birgir var ikki sum onnur børn. Hann var brekaður, og fyri tað hataði pápi hansara son sín, og Birgir var tí altíð stongdur inni uppi á loftinum.

Frú Rebekka elskaði sonin, men hon kundi onki gera fyri manni sínum. Men tað ringasta av øllum var, at tá ið foreldur hansara fóru út, flentu tænastrúfólkini at Birgiri og pindu hann. Neyðars Birgir mátti tola hetta hvørja ferð foreldur hansara fóru út.

Men Birgir hevði ein vin. Tað var ein gomul kona, sum ansaði honum. Tað hevði hon gjørt síðani Birgir var føddur.

Einaferð, pápin hevði »finar« gestir, kom Birgir inn og segði: »Orsaka pápi, eg trúði tú varst einsamallur«. Men Harra Palmer, sum skammaðist um fyrst son sín og ongan læt vita, at hann átti ein son, bleiv illur, og aftaná at gestir hansara vóru farnir, segði hann gomlu konuni, at eftir hetta mátti sonur hansara ongantið sleppa út um dyrnar aftur, og hann mátti ongantið fáa annað enn tann ringasta matin, sum var í húsinum.

Tann gamla konan royndi at verja Birgir, men tá segði Palmer knappliga: »Gert tú ikki sum eg sigi, skal eg blaka teg út á gøtuna«. Tann gamla konan

tordi tá ikki annað enn at gera sum Palmer hevði sagt.

Nøkur ár seinni átti Rebekka eina dóttur, sum hon doypti Clarissa. Clarissa livdi eitt eydnurika lívið, og visti hon ikki fyrrenn hon var vordin 15 ára gomul, at hon átti ein beiggja, sum var innistongdur uppi á loftinum.

Hendan dagin var Clarissa einsamøll í húsi, ella tað helt hon ... Hon fór í

køkin, og sá tá eina gamla konu, sum tók mat úr kuldaskápinum og krøgvaði hann uppi á sær. Clarissa, sum var blivin forvitin, fór aftaná hesi gomlu konuni. Hon bleiv ógvuliga bilsin, tá hon sá, at tann gamla konan læt eina hurð beint frammanfyri sær upp og gekk upp gjøgnum trappurnar. Tá hon var komin upp á loftið, læt hon aftur eina hurð upp, men tá ið Clarissa ætlað at fara aftan á henni, vendi konan sær knappliga á og segði bangin: »Hvat vilja tygum her?« Clarissa bleiv bangin, men segði so: »Eg havi ongantið sæð teg fyrr, og eg havi heldur ikki verið her uppi, so tað eri eg, sum skal spyrja, hvat tú gert her?« Gamla konan fekk ikki stundir til at svara, tí knappliga varð rópt »Mostur, eg eri svangur«. Tann gamla konan hugdi bangin at Clarissu, men fór so inn í kamarið, har sum Birgir var. Ongantið hevði hon sæð syrgiligari sjón enn hesa. Birgir líktist ikki nøkrum. Hann var bara húð og bein, og tað sást eisini, at hann var sjúkur.

»Hv...hvør... hvør er ... hatta?« spurdi Clarissa bangin. Tann gamla konan smiltist til Birgir, men tá ið hon hugdi at Clarissu, vóru eyguni kold og full av hatri, tá ið hon segði: »Hatta er Birgir, beiggi tín. Og í næstan 15 ár hevur hann verið stongdur her inni«. Clarissa spurdi aftur: »Hvussu gamal er hann?« Tá ið tann gamla konan segði, at hann var 18 ára gamal, sortnaði fyri henni, og hon datt á tað kalda gólvið.

Framhald